

Валери Иванов

Шарада

Обичам твоя светъл поглед,
безмерно нежните очи
и тяхната тръпчива болка,
че влюбена и в мен си ти,
а аз по теб безкрайно чезна –
междинна гара ти не си...
ти сякаш си дълбока бездна,
единствена – в която ме гори
сълзата на метежното летене,
където чувствам се щастлив,
ъгливо мое противоположене,
понеже с теб съм още жив,
а твоето присъствие е огън...
И огнена е нашата любов, нали,
в която аз – без теб не мога,
а също и без мене – ти...

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11102>]